

ԵՍ ՍԻՐՈՒՄ ԵՄ...

(Լեռնոցում)

Ես սիրում եմ, երբ սրտի հետ մի ներքին
Կռիւ մղելով, կոյսն է շփկնում վարդի պէս.
Այդպէս ե՛ւ մերձ՝ ըսպասելով փոթորկին,
Վերջապոյսն է շառագունում հրակէզ:

Ես սիրում եմ, երբ գիշերին լուսնավառ
Անհառի մէջ կոյսն է յուզուած հառաչում.
Այդպէս խօսուն ե՛ւ սաւիղն է ոսկէլար
Մեղմ նուագով ցուրտ քամու հետ շրջնջում:

Բայց առանել հրմայի՜չ է իմ աչքին
Կոյսի արցունքն, երբ աղօթք է նա անում.
Այդպէս վրկայ ե՛ւ Փրկչի լուռ ճանջանքին,
Քերովքէն էր անմեղ լալիս, վրճանում:

Ա. ԾԱՏՈՒՐԵԱՆ

102